

Rolnummer 284

Arrest nr. 22/91
van 4 juli 1991

A R R E S T

In zake :   het beroep tot gedeeltelijke vernietiging en
                  de vordering tot gedeeltelijke schorsing van
                  de op 12 januari 1973 gecoördineerde wetten
                  op de Raad van State, ingesteld door Philippe
                  VANDE CASTEELE, Eric KENIS en Thierry GORIS.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters J. DELVA en I. PETRY
en de rechters J. WATHELET, D. ANDRE, F. DEBAEDTS,
K. BLANCKAERT en L.P. SUETENS,
bijgestaan door de griffier H. VAN DER ZWALMEN,
onder voorzitterschap van voorzitter I. PETRY,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*

*

I. ONDERWERP

Bij verzoekschrift aan het Hof gezonden bij op 13 mei 1991 ter post aangetekende brief vragen Philippe VANDE CASTEELE, wonende te 2900 Schoten, Klamperdreef 7, Eric KENIS, wonende te 3000 Leuven, Heilige Geeststraat 85, en Thierry GORIS, wonende te 1430 Rebecq, chemin du Blocu 2 en 3, de vernietiging van de artikelen 21, tweede lid, 21, zesde lid, en 21bis, 1°, tweede lid, van de op 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals vervangen of ingevoegd door de wet van 17 oktober 1990 tot wijziging van de voormelde gecoördineerde wetten (B.S., 13 november 1990).

In hetzelfde verzoekschrift vorderen zij ook de schorsing van de artikelen 21, tweede lid, en 21, zesde lid, van de voormelde gecoördineerde wetten op de Raad van State.

II. DE AANGEVOCHTEN WETSBEPALINGEN

De bepalingen van de wet van 17 oktober 1990 (B.S. 13 november 1990) waartegen de vordering tot vernietiging is gericht, zijn als volgt geformuleerd :

Artikel 21, tweede lid :

"Wanneer de verzoekende partij de termijnen voor het toesturen van de memories niet eerbiedigt, doet de afdeling, de partijen gehoord, zonder verwijl uitspraak op advies van het voor de betreffende zaak aangestelde lid van het auditoraat, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld."

Artikel 21, § 6 :

"Ten aanzien van de verzoekende partij geldt een vermoeden van afstand van het geding wanneer zij, binnen een termijn van 30 dagen die ingaat met de betekening van het verslag van de auditeur waarin de verwerping of de onontvankelijkheid van het beroep wordt voorgesteld, geen verzoek tot voortzetting van de procedure indient."

Artikel 21bis, 1°, § 2 :

"De tussenkomende partij kan ter ondersteuning van het verzoek geen andere middelen aanvoeren dan die welke in het inleidend verzoekschrift zijn uiteengezet."

III. DE RECHTSPLEGING

Bij beschikking van 14 mei 1991 heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel van het Hof aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

Met toepassing van artikel 72, eerste lid, van de voormelde bijzondere wet hebben de rechters-verslaggevers, D. ANDRE en F. DEBAEDTS, in de stand van de zaak, geoordeeld dat zij aan het Hof zouden kunnen voorstellen het beroep kennelijk niet-gegrond te verklaren; zij hebben daarover op 22 mei 1991 voor het Hof verslag uitgebracht.

De verzoekers zijn van de conclusies van de verslaggevers in kennis gesteld bij op 24 mei 1991 ter post aangetekende brieven, die op 27 mei 1991 en 4 juni 1991 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Bij op 4 juni 1991 ter post aangetekende brief

hebben de verzoekers een memorie van verantwoording neergelegd.

IV. IN RECHTE

A.1. Volgens de verzoekers schenden de voormelde bepalingen de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet, alsmede de artikelen 6, 13, 14 en 60 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en de artikelen 2.3., 14.1 en 26 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Zij zijn van oordeel dat het niet in acht nemen van de grondwettelijke rechten en vrijheden, alsmede van de rechten en vrijheden die door de internationale instrumenten zijn toegekend, noodzakelijkerwijze een schending van de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet inhoudt.

A.2.1. Het feit dat de nieuwe bepalingen van de gecordineerde wetten op de Raad van State ertoe strekken, wat de verzoekende partijen betreft, het laattijdig indienen van een procedurestuk automatisch gelijk te stellen met het verlies aan belang bij het beroep, terwijl, wat de tegenpartijen betreft, de enige sanctie erin bestaat het laattijdig ingediende document uit de debatten te weren, zou een eerste "ongelijke en discriminerende behandeling" zijn.

A.2.2. Daarnaast zouden de nieuwe bepalingen discriminerend zijn voor de partijen die niet door een administratieve dienst of een advocatenkantoor worden vertegenwoordigd. Enkel de partijen die zich door een raadsman laten bijstaan zouden immers binnen dertig dagen een passend antwoord kunnen opstellen, zodat de bij de bestreden

bepalingen voorgeschreven sancties in werkelijkheid tot gevolg hebben dat de partijen verplicht zijn een beroep te doen op een advocatenkantoor, wat nooit de bedoeling van de nieuwe wet van 17 oktober 1990 is geweest.

- A.2.3. Bovendien zou er voor die nieuwe wetsbepalingen geen objectieve en redelijke verantwoording bestaan. Zij zouden kennelijk onevenredig zijn : er zouden in ieder geval andere middelen zijn om de duur van de huidige procedures in te korten en om de verzoekers die klaarblijkelijk niet meer geïnteresseerd zijn in het verloop van hun zaak, te straffen.
- A.2.4. Voor het overige gronden de verzoekers hun verzoekschrift uitsluitend op de schending van artikelen van de voormelde internationale verdragen.
- A.3. Tot slot vergelijken de verzoekers de rechtspleging voor de Raad van State met de rechtspleging voor het Arbitragehof en beweren in die vergelijking de grond van een discriminatie te vinden tussen de verzoekers voor het ene en die voor het andere rechtscollege.
- B.1. Volgens artikel 72 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, kan het Hof, na de in die bepaling voorgeschreven procedure op tegenspraak, beslissen dat, indien het beroep tot vernietiging klaarblijkelijk niet gegrond lijkt, de zaak zonder verdere rechtspleging wordt afgedaan met een arrest waarin het beroep niet-gegrond wordt verklaard.

B.2. Noch artikel 107ter van de Grondwet, noch de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof hebben aan het Hof bevoegdheid verleend om wettelijke regels te vernietigen wegens directe schending van internationale verdragen.

Ten deze dienen de door de verzoekers aangevoerde grieven dus enkel te worden onderzocht in zoverre zij steunen op de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet.

B.3. Artikel 6 van de Grondwet stelt het beginsel van de gelijkheid van de Belgen voor de wet. Artikel 6bis verbiedt elke discriminatie die rechtstreeks of onrechtstreeks voortvloeit uit de toepassing van een wet, een decreet of een ordonnantie. Die grondwettelijke regels sluiten niet uit dat een verschil in behandeling ten aanzien van bepaalde categorieën van personen zou worden ingesteld, voor zover voor het criterium van onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld met betrekking tot het doel en de gevolgen van de ter beoordeling staande norm.

B.4. De eerste discriminatie die de verzoekers aanklagen steunt op een vergelijking tussen de verzoekende partijen voor de Raad van State enerzijds en de tegenpartijen voor dezelfde Raad anderzijds. Deze twee categorieën van personen zijn niet voldoende vergelijkbaar : alleen de verzoekende partij moet laten blijken van een belang bij het door haar ingestelde beroep en alleen zij kan van het beroep afstand doen, terwijl het belang-begrip aan de tegenpartij volkomen vreemd is en zij vast partij is in het

geding op grond van haar verhouding tot de bestreden handeling.

- B.5. De tweede aangevoerde discriminatie steunt op de vergelijking tussen twee categorieën van personen -zij die door een raadsman worden vertegenwoordigd en zij die niet zijn vertegenwoordigd- die noch rechtstreeks noch onrechtstreeks door de wet tot stand zijn gebracht maar door de verzoekers zijn gevormd op basis van een keuze die zij hebben gemaakt.
- B.6. De twee onderdelen van het aldus door de verzoekers uiteengezette middel kunnen niet tot grondslag dienen voor de vernietiging van een wetsbepaling wegens schending van de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet.
- B.7. De discriminatie die zou voortvloeien uit het verschil in de rechtspleging voor de Raad van State en de rechtspleging voor het Arbitragehof, is gebaseerd op een vergelijking tussen twee rechtsplegingen die niet vergelijkbaar zijn; zij kan dus ook niet dienen tot grond voor de vernietiging van een wetsbepaling wegens schending van de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet.
- B.8. Uit wat voorafgaat volgt dat het door de verzoekers ingestelde beroep klaarblijkelijk niet gegrond is.

Het Hof beslist de zaak zonder verdere rechtspleging af te doen overeenkomstig artikel 72, derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

OM DIE REDENEN,

HET HOF

verklaart het beroep niet gegrond en verwerpt het.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 4 juli 1991, door voormelde zetel waarin rechter J. WATHELET, wettig verhinderd, door rechter M. MELCHIOR vervangen is bij beschikking van heden van voorzitter in functie J. DELVA.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN DER ZWALMEN

I. PETRY